

Arrest

nr. 91 404 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANSTEENHUYSE loco advocaat F. LANDUYT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 23 november 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 7 juni 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Keniaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Nairobi en langs moederszijde te behoren tot de etnie Kikuyu.

Toen uw moeder zwanger was van u werd ze in de steek gelaten door uw vader. U werd op 12 december 1985 geboren te Nairobi en woonde aldaar in de buitenwijk Kibira Kiadi. Toen u 16 jaar oud was had uw moeder geen geld meer om het schoolgeld te betalen en besloot u in te trekken bij uw grootmoeder langs moederszijde, S.W.K., die in de stad Kiambu woonde. In 2000 verhuisde u aldus naar de stad Kiambu en trok u in bij uw grootmoeder. Echter, gezien u geen werk had en u maar zat te niksen in uw grootmoeders woning besloot uw grootmoeder u in 2002 terug te sturen naar uw moeders woning in de buitenwijk Kibira Kiadi te Nairobi. In 2005 startte u een opleiding als haarkapper in het kapsalon van E.K. in de buurt Kiawdi Kibira. U volgde gedurende 1 jaar een opleiding en in januari 2006 begon u er te werken als haarkapper. Soms werd u opgebeld door een ander kapsalon in de buurt Silinga Kibira om uw diensten als haarkapper aan te bieden. Sinds 2006 was Moses Kamau een klant van het kapsalon waar u werkte. M.K. kreeg in de smiezen dat u homoseksueel was en kwam vervolgens wekelijks naar het kapsalon. Terwijl u zijn haar kapte raakte hij u aan en hij gaf u een dikke fooi. U en M.K. praatten aanvankelijk echter nooit over jullie beider homoseksuele geaardheid. Ongeveer op 15 januari 2010 verhuisde u naar de woning van M.K. in de buitenwijk Langata te Nairobi. Na een verblijf van 4 weken in de woning van M.K. besloot u terug te keren naar uw moeders huis in de buitenwijk Kibira Kiadi omdat het huis van M.K. te klein en aldus oncomfortabel bleek om met 2 personen te wonen. Op 4 april 2010 nodigde M.K. u uit om samen met hem naar een discotheek te gaan. Op 5 april 2010 was u alleen aanwezig in het kapsalon van E.K.. M.K., kwam om 8.30 PM dronken het kapsalon binnen. Het sluitingsuur was om 9.00 PM bereikt doch u vergat de deur te sluiten. M.K. ging op een stoel zitten en u ging boven op hem zitten. U en M.K. hadden geen seks maar vertoonden romantisch gedrag. Een klant, K. genaamd, kwam plotsklaps het kapsalon binnen en zag dat u M.K., overal aanraakte en hem omhelsde. K. riep u toe dat u vrouwelijk gedrag vertoonde, vroeg waarmee u bezig was en zei u dat u het niet moest ontkennen omdat hij u al 5 minuten aan het bespieden was. U repliceerde dat uw gedrag voor u normaal was. K. schold u uit en zei u dat u als homoseksueel het recht niet had te werken in het kapsalon. U en M.K. besloten het kapsalon te verlaten en naar de woning van M.K. te gaan in de buitenwijk Langata te Nairobi. K. lanceerde vervolgens geruchten over uw homoseksuele geaardheid. Op 5 april 2010 ging u met M.K. naar de discotheek en op de terugweg naar huis van de discotheek stelde M.K. u voor om naakt te overnachten in zijn woning in de buitenwijk Langata te Nairobi. U ging mee naar de woning van M.K., overnachtte er naakt en had die nacht seks met M.K.. Op 5 april startte u aldus een vaste relatie met M.K.. Op 6 april 2010 zette M.K. u met zijn voertuig af op 10 minuten van uw moeders woning. U wandelde huiswaarts en plots zag u K. met 5 andere mannen zitten nabij uw moeders woning. K. riep u toe dat u uw moeders woning en bij uitbreiding de wijk moest verlaten zoniet zou hij uw moeders woning platbranden. U werd geslagen en K. bedreigde ermee u te zullen doden. Hij riep in het openbaar dat u een homoseksueel was. Na de aanval belde u M.K. op die u naar de kliniek Langata Medical Clinic bracht voor verzorging. Op straat werd u sindsdien bekogeld met stenen, beledigd en met de dood bedreigd. U ontwikkelde een vrees voor vervolging vanwege K. en de burgerbevolking. Uw familieleden wilden u niet meer zien ten gevolge van uw homoseksualiteit. In mei 2010 vluchtte u omwille van veiligheidsredenen naar de stad Nakuru (Rift Valley) alwaar uw tante langs moederszijde, N.N., woonde. Omwille van het feit dat burgers uit Nairobi u lastig vielen besloot u Nairobi te verlaten. U verbleef gedurende 1 maand in de stad Nakuru alwaar u vruchteloos een job zocht. Uw moeder had haar zus, N.N., op de hoogte gebracht van uw homoseksuele geaardheid waarna uw tante wilde dat u Nakuru zou verlaten en terug zou keren naar Nairobi. Aldus keerde u terug naar uw moeders woning in de buitenwijk Kibira Kiadi te Nairobi. U vreesde K. en andere burgers die u bedreigden met de dood en beledigden. Op 10 oktober 2010 had u een one night stand met een man waarvan de bijnaam Pato luidde, die u op café ontmoette en die aids had. Op 1 november 2010 besloot u uw vaste beroepsactiviteiten stop te zetten uit angst. Tussen 1 november 2010 en 22 november 2010 werkte u sporadisch nog in het kapsalon van E.K. wanneer zij uw diensten als haarkapper nodig hadden. Een week voor uw vertrek uit Kenia op 22 november 2010 begon u regelingen te treffen om het land te verlaten en een smokkelaar te zoeken. Uit angst voor K. en andere burgers overnachtte u vaak in het kapsalon of in de woning van M.K. in de buitenwijk Langata te Nairobi. In november 2010 kwamen K. en andere burgers u zoeken in uw moeders woning. Ze zeiden tegen uw moeder dat u zich slecht gedroeg en dat u homoseksueel was. U was op dat moment niet in uw moeders woning doch bevond u zich in de woning van M.K. in de buitenwijk Langata te Nairobi. Uw

moeder telefoneerde u en vertelde u wat gebeurde. Ze vroeg u het land te verlaten. Op 22 november 2010 nam u vanop de Jomo Kenyatta-luchthaven te Nairobi een vlucht van een u onbekende luchtvaartmaatschappij. Het was een directe vlucht en u arriveerde op 23 november 2010 in België. U vroeg op 23 november 2010 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Er dient met name vastgesteld te worden dat u de oorzaak van de door u aangehaalde “vrees voor vervolging” of “reëel risico op het lijden van ernstige schade”, met name uw beweerde homoseksuele geaardheid, niet aannemelijk maakt.

Zo kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid.

Volgens uw verklaringen beseftte u op 20-jarige leeftijd dat u homoseksueel bent (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd hoe u zich voelde toen u zich er van bewust werd dat u homoseksueel was (p. 16) repliceerde u achtereenvolgens “Het voelde oké” (p. 16) en “Voor mij is het oké, dat is goed” (p. 16) hetgeen hoogst opmerkelijk is gelet op de strafbaarstelling van seksuele relaties bij partners van hetzelfde geslacht (zie informatie in administratief dossier) en uw bewering dat het illegaal is in Kenia om homo te zijn (p. 20) en uw bewering dat homoseksuelen in Kenia 14 jaar celstraf riskeren (p. 20). Ook in het licht van het door u beschreven heersende sociaal stigma ten aanzien van homoseksualiteit in Kenia waarbij u verklaarde dat de Keniaanse publieke opinie homoseksualiteit als slecht gedrag (p. 19-20) en schande (p. 21) beschouwen zijn uw verklaringen opmerkelijk. Slechts wanneer de interviewer van het CGVS u expliciet vroeg “Had u naast dit [goed] gevoel ook angst?” (p. 16) stelde u dat u zichzelf begon te verstoppen in uw land (p. 16) en u bang was (p. 16). Voorts legde u bedenkelijke verklaringen af over de manier waarop u uw homoseksuele geaardheid ontdekte. U stelde in dit verband dat u, vóór u 20 jaar oud was, zich niet aangetrokken voelde tot mannen doch wel reeds ontdekte dat u niet van meisjes hield (p. 17). In dit verband verklaarde u dat u – voorafgaand aan de ontdekking van uw homoseksuele geaardheid - al (seksuele) relaties gehad te hebben met meisjes (p. 16) doch dat u stelde “Ik was niet blij met meisjes, dus ik zei dat ik beter af was met mannen” (p. 17). Wanneer de interviewer van het CGVS u vroeg of u kon toelichten waarom u niet van vrouwen houdt (p. 25) repliceerde u dat u eerder een vriendin had maar dat u niet van haar gedrag hield omdat ze vies was en niet in de douche ging toen ze haar maandstonden had (p. 25). Het is echter bijzonder merkwaardig dat u op basis van deze ervaring tot de conclusie zou komen dat u niet heteroseksueel zou zijn. Wanneer de interviewer van het CGVS nogmaals peilde naar de wijze waarop u uw beweerde homoseksuele geaardheid ontdekte (p. 17) verklaarde u “Ik startte toen ik Moses een eerste keer ontmoette, we begonnen ons te gedragen zoals meisjes” (p. 17) hetgeen wederom weinig steek houdt. Uw verklaringen over uw ontdekking en beleving komen dan ook in het geheel niet overtuigend en doorleefd over.

Voorts kunnen ook ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw beweerde homoseksuele relatie met M.K..

Zo verklaarde u dat M.K. in 2006 een klant werd in uw kapsalon, dat u verklaarde dat toen M.K. ontdekte dat u homoseksueel was hij plots wekelijks naar het kapsalon kwam (p. 18), dat M.K. u aanraakte toen u zijn haar kapte (p. 18), dat hij u een dikke fooi gaf (p. 18) en uitnodigde in uw huis (p. 18). U beweerde echter pas op 5 april 2010 een relatie met M.K. gestart te zijn (p. 18) nadat jullie samen naar de disco geweest waren (p. 18). Wanneer de interviewer van het CGVS u in dit verband expliciet vroeg “Wat hadden Moses en u tussen 2006 en 5 april 2010” (p. 18) aldus alvorens u een relatie met M.K. begon repliceerde u dat hij u soms aanraakte en dat hij niet met u wilde praten over zijn geaardheid en jullie elkaar aldus gewoon aanraakten (p. 18). Uw bewering dat u pas op 4 april 2010 (p. 18) ontdekte dat M.K. homoseksueel was, meer bepaald nadat jullie samen naar de discotheek waren geweest en M.K. u op weg naar huis expliciet vroeg om naakt bij hem te komen overnachten (p. 18)

komt weinig overtuigend over aangezien u eerder beweerd had reeds van midden januari 2010 tot midden februari 2010 gedurende 4 weken ingewoond te hebben bij M.K. (p. 4-5) en het toch de wenkbrauwen doet fronsen dat jullie beider geaardheden daar nooit ter sprake zouden gekomen zijn ondanks uw bewering dat u en Moses elkaar soms aanraakten (cf. supra). Daarnaast verklaarde u dat Moses voor u reeds eerder een homoseksuele relatie had gehad met een man en dat die relatie bijna 1 jaar standhield (p. 19). U verklaarde echter de naam van deze man niet te kennen (p. 19) hoewel u hem op foto reeds zag (p. 18). Daarnaast verklaarde u dat M.K. u geld gaf en beweerde u in dat verband “dat was ook de reden dat ik niet stopte met homo zijn, omdat het veel geld opbracht” (p. 24). Hoewel u hiermee de indruk wekt dat u louter homoseksueel zou zijn geweest omwille van opportunistische redenen hield u toch vol dat u in uw hart werkelijk homoseksueel bent (p. 24). Wanneer de interviewer van het CGVS u vervolgens achtereenvolgens vroeg om te vertellen over uw relatie met Moses (p. 24), te vertellen over welke zaken jullie samen deden (p. 24), te vertellen over jullie hobby's (p. 18) en te vertellen waarover u met Moses precies praatte (p. 24) kwam u niet verder dan de loutere stelling “We waren een koppel zoals vriend en vriendin, we hadden seks samen.” (p. 24) hetgeen weinig doorleefd en overtuigend overkomt.

Tot slot legde u nog een aantal bedenkelijke verklaringen af die aantonen dat u niet kan overtuigen dat u in Kenia werkelijk vervolgd zou zijn geweest omwille van uw beweerde seksuele geaardheid. Deze verklaringen zijn van die aard dat ze de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.

Zo is het bijzonder bevreemdend dat u beweerde dat u op 5 april 2010 in een innige romantische omhelzing met M.K. betraapt werd door K. (p. 13), dat K. u hierop vroeg wat u aan het doen was (p. 14) en dat u vervolgens gewoonweg antwoordde aan K. dat uw [homoseksueel] gedrag voor u normaal was (p. 14) en dat deze [homoseksuele] gevoelens normaal waren voor u (p. 14). Gezien u beweerde dat de Keniaanse publieke opinie homoseksualiteit als slecht gedrag beschouwen (p. 19-20), dat het illegaal is in Kenia om homo te zijn (p. 20) en uw bewering dat homoseksuelen in Kenia 14 jaar celstraf riskeren (p. 20) kan het toch bijzonder bevreemdend genoemd worden dat geen enkele poging deed om tegenover K. uw homoseksuele gevoelens en handelingen te ontkennen of tenminste te minimaliseren (p. 14). Temeer u eerder beweerde dat u – weliswaar gezeten op M.K.'s schoot – gewoon romantisch deed (p. 13), dat u en M.K. aangekleed waren (p. 13) en geen seks aan het bedrijven waren (p. 13). Uw reactie waarbij u onmiddellijk de vermoedens van K. dat u homoseksueel was bevestigde en meer zelfs, er aan toevoegde dat u uw (homoseksuele) gevoelens en gedrag als normaal beschouwde (p. 14) zijn in het licht van het voorgaande weinig geloofwaardig. Wanneer u vervolgens verklaarde dat K. geruchten had verspreid (p. 12), dat K. u openlijk toeriep dat u homo was (p. 21) en dat hierop de burgers en K. u bekogelden met stenen (p. 21) en u toeriepen dat ze u en uw moeder zouden verbranden omdat wat u deed schande was (p. 21) vroeg de interviewer van het CGVS u of u ooit pogingen deed om de geruchten te ontkrachten (p. 21) verklaarde u dat u nooit poogde te ontkennen dat u een homoseksueel was (p. 21) en dat u nooit tegen de dorpelingen – die u en uw moeder nochtans met de dood bedreigden – probeerde te zeggen dat het slechts een gerucht (p. 21) of een leugen was dat u homoseksueel was (p. 21) omdat u wist dat ze toch niet zouden willen luisteren (p. 21). Gezien de door u beschreven omstandigheden waarbij u fysieke en verbale agressie onderging – inclusief doodsb bedreigingen – kan uw open houding toch enigszins bevreemdend genoemd worden.

Tot slot kan worden opgemerkt dat u verklaarde dat de directe aanleiding voor uw vlucht zich voordeed op een zondag tijdens het eerste weekend van november 2010 (p. 23) wanneer K. en andere burgers u kwamen zoeken in uw moeders woning terwijl u zich op dat moment bevond in het huis van Moses in de buitenwijk Langata te Nairobi (p. 23). U verklaarde dat uw moeder u opbelde en u vertelde dat u het land diende te verlaten omdat “het nu te erg geworden was” (p. 23). Echter, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie toegevoegd is aan het administratief dossier blijkt dat op 28 oktober 2010 een proces-verbaal (verder PV) werd opgesteld door de Franse politiediensten te Duinkerke (Frankrijk). Het PV (nr. 2010/001029) werd opgesteld op 28 oktober 2010 en stelt dat een persoon die beweerde Joseph Kinuthia te heten, van Keniaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 12 december 1985 de inbreuk beging van het gebruik van frauduleuze administratieve documenten, meer bepaald een Nederlandse identiteitskaart (nr. IM64CBLJ7) op naam van Ally Rugamana geboren op 13/03/1970 te Buyenzi teneinde met de maatschappij DFDS Seaway naar Groot-Brittannië te reizen (zie informatie in administratief dossier). Deze persoon die Joseph Kinuthia verklaarde te heten beweerde Kenia verlaten te hebben de

nacht van 25 op 26 oktober 2010 vanuit Mombasa en gearriveerd te zijn in Antwerpen en geen enkele poging gedaan te hebben om zijn verblijf op het grondgebied te regulariseren en evenmin een asielaanvraag te hebben ingediend bij OFPRA (L'Office Français de Protection des Réfugiés et Apatrides). Deze persoon, Joseph Kinuthia, verklaarde eveneens een seksuele relatie gehad te hebben met een man en verklaarde als homoseksueel vervolging te vrezen in zijn land van herkomst en op 27 oktober 2010 te zijn aangekomen in België (zie informatie in administratief dossier). Het PV werd ondertekend door Joseph Kinuthia en - naast de vaststelling dat deze persoon dezelfde naam, nationaliteit, geboortedatum en een gelijkaardige vrees voor vervolging kenbaar maakt – bevat dit PV viermaal een handtekening die zeer gelijkaardig is aan de handtekening die u verscheidene malen gebruikte doorheen uw asielprocedure in België (zie informatie in administratief dossier). Hoewel u toegaf dat de handtekening inderdaad lijkt op uw handtekening (p. 25) hield u voor het CGVS vol dat u niet de persoon van het PV zou zijn (p. 25) en hield u eveneens vol dat u pas op 22 november 2010 in België zou gearriveerd zijn (p. 25) hetgeen echter ernstig betwijfeld kan worden in het licht van bovenstaand PV. Indien u schijnbaar op 28 oktober 2010 al aanwezig was op het Franse grondgebied kan de door u aangehaalde directe aanleiding voor uw vlucht, meer bepaald het door u ingeroepen incident dat zich voordeed in op een zondag tijdens het eerste weekend van november 2010 wanneer K. en andere burgers u kwamen zoeken in uw moeders woning (p. 23) dan ook niet hebben plaatsgevonden. Bovendien impliceert dit dat u reeds eerder de gelegenheid had om een asielaanvraag in te dienen - eerder dan 23 november 2010 - en de vaststelling dat u dit klaarblijkelijk verzuimde ondermijnt in ernstige mate de door u beweerde "vrees voor vervolging".

Uw identiteit, nationaliteit en reisweg kunnen, bij gebrek aan geldige documenten ter zake, niet worden nagegaan.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan het door u afgelegde vervolgingsrelaas. Derhalve maakt u evenmin aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.1. Verzoeker beroept zich op de schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de vreemdelingenwet, de schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker haalt verder ook de formele motivering en diverse rechtsleer en rechtspraak hierover aan.

2.2. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Het volstaat aldus niet de schending van "het beginsel van

behoorlijk bestuur” in te roepen, zonder te verduidelijken welk beginsel zou zijn geschonden en waarbij evenmin wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Dit onderdeel van het middel wordt derhalve niet ontvankelijk aangevoerd.

2.3. De formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.2. Verzoeker steunt zijn asielaanvraag op zijn homoseksuele geaardheid, die niet getolereerd wordt in Kenia. Verzoeker zou een relatie hebben gehad met een klant uit zijn kapsalon, maar werd betrapd en vervolgens door verschillende familieleden en dorpelingen gevisieerd en bedreigd.

3.3. Verzoeker heeft in de loop van zijn asielprocedure geen enkel document neergelegd. Verzoeker laat zelfs na zijn identiteit aan te tonen, terwijl het bewijs van identiteit een essentieel element uitmaakt in iedere procedure en verzoeker ertoe gehouden is de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekers tegenstrijdige verklaringen *“ik heb alles achtergelaten”* (verslag DVZ) en *“Ik had geen identiteitsdocumenten in Kenia”* (gehoorverslag CGVS, p.15) kunnen verzoeker bezwaarlijk ontslaan van de vereiste zich genoegzaam kenbaar te maken. Verzoeker staat evenmin zijn reisweg, hij verklaarde in dit verband dat hij *“alleen gekomen”* is, doch weet niet met welke vliegmaatschappij hij reisde, noch wat de kostprijs was van zijn reis omdat *“Iemand anders heeft betaald voor mij”* (verslag DVZ). Dat verzoeker aldus inzake fundamentele elementen zoals het bewijs van zijn identiteit en reisweg slechts blote, tegenstrijdige beweringen aanvoert, klemmt temeer nu blijkt uit informatie toegevoegd aan het dossier dat een PV van de Franse politiediensten van 28 oktober 2010 een persoon met dezelfde naam, nationaliteit, geboortedatum en asielmotieven betreft, die met valse documenten naar Groot-Brittannië probeerde te reizen. Aangezien de handtekening van deze persoon ook identiek is aan die van verzoeker kan er weinig twijfel over zijn dat verzoeker eerder in Europa toekwam en hij zijn identiteit en reisweg bedrieglijk voorhoudt.

Verzoeker kan echter bezwaarlijk overtuigen waar hij stelt dat *“er een fout geslopen”* is in zijn asielrelaas nu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker meermaals verklaarde dat hij op 22 november 2010 in Kenia het vliegtuig nam en op 23 november 2010 arriveerde in België (zie verslag DVZ en gehoorverslag CGVS p.15 en 23) en hierin zelf volhardde toen verzoeker op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met het proces-verbaal dat werd opgesteld door de Franse politie en verklaarde *“Nee dat klopt niet”, “Nee, dat ben ik niet”, “Het lijkt inderdaad op mijn handtekening maar het is niet de mijne”* (gehoorverslag CGVS, p.25). Aldus blijkt ontegensprekelijk uit het administratief dossier dat verzoeker heeft getracht om de Belgische asielinstanties te misleiden en leugenachtige verklaringen heeft afgelegd inzake zijn reisweg en het tijdstip waarop hij in Europa arriveerde. Verzoeker biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring, wat zijn algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze hypothekeert en een negatieve indicatie inhoudt voor het asielrelaas.

3.4. Verzoeker voert aan *“dat geen enkele bedenking moet gemaakt worden omtrent zijn homosexualiteit. In zijn relaas (pp. 16 - 20) heeft mijn verzoeker duidelijk aangegeven dat de ontdekking van zijn homosexualiteit gradueel ging. Zo had hij eerst een vriendin, waartoe hij zich niet echt aangetrokken voelde. Daarna had hij geen relatie meer en het was pas toen hij Moses ontmoette dat zijn homosexualiteit volledig tot uiting kwam en hij er zich “goed” voelde. Pas toen werd hij geconfronteerd met de discriminatie, vervolging en stigmatisering van homoseksuelen in Kenia. Mijn verzoeker ziet niet in wat daarin weinig steekhoudend’ is Het Commissariaat-generaal blijkt duidelijk een road-book te hebben van hoe men ontdekt dat men homoseksueel is en meent dat wanneer het relaas daarvan afwijkt, het verhaal ongeloofwaardig is. De ontdekking van zijn geaardheid is een individuele ontdekkingstocht, die voor iedereen anders is, zodat er niet ab initio kan gezegd worden dat er bedenkingen zijn met zijn relaas.”*

3.5. De commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid, noch aan zijn beweerde homoseksuele relatie met M., omdat zijn verklaringen dienaangaande bedenkelijk en ongeloofwaardig voorkomen. Bijgevolg kunnen zijn hierop gebaseerde asielmotieven evenmin overtuigen.

3.6. Verzoeker verklaarde dat hij zich tot zijn 20 jaar nooit aangetrokken voelde tot mannen, dat hij aanvankelijk relaties had met meisjes en dat hij *“had een vriendin maar ik hield niet van haar gedrag, mijn vriendin was erg vies, toen ik zag dat ze haar maandstonden had en niet in de douche ging vond ik dat vies”* en besloot dat *“ik was niet blij met meisjes, dus ik zei dat ik beter af was met mannen”* (gehoorverslag CGVS p. 17 en 25). Voorts, toen hem gevraagd werd waarom hij zich dan aangetrokken voelde tot mannen kwam verzoeker niet verder dan vage, nietszeggende en stereotiepe beweringen als *“ik wilde lijken op knappe mannen, dat was mijn wens”, “ze raakten me in mijn hart”, “ik was altijd blij als ik coole kerels zag”* en *“Ik voelde me goed als ik mannen hun haar kapte, en als ik hen aanraakte”*. Bovendien is weinig waarschijnlijk dat indien verzoeker alleenstaande homoseksueel was en op 21 jaar een man ontmoet die duidelijke avances maakte, vier jaar wacht vooraleer hij inging op deze avances en er bovendien aan toevoegt dat hij voor zijn toenaderingen een belangrijke fooi ontving. Dergelijke vage en oppervlakkige verklaringen komen bezwaarlijk doorleefd en overtuigend voor, nu zoals verzoeker zelf benadrukt *“De ontdekking van zijn geaardheid is een individuele ontdekkingstocht, die voor iedereen anders is”* en aldus een ingrijpend en determinerend element uitmaakt in verzoekers leven, temeer gelet de tegen homoseksualiteit gekante samenleving waarin hij leefde *“Homo’s zijn bang om het openlijk te bedrijven, je bent bang voor je leven, je kan je niet uiten als homo, je verstopt jezelf (...) Het is illegaal in Kenia om homo te zijn (...) je riskeert 14 jaar celstraf”* (gehoorverslag CGVS, p. 20). Ten slotte blijkt uit het dossier dat verzoekers beleving van zijn homoseksualiteit beperkt was tot een *“one-night-stand”* met een man P., en een relatie van een paar maanden met zijn klant M., die louter bestond uit seksuele contacten. Verzoekers verklaringen komen voor als een opgemaakt verhaal en niet als een op ervaring steunend relaas. Hij maakt dan ook geenszins aannemelijk homoseksueel te zijn.

3.7. De geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden asielmotieven wordt verder onderuitgehaald door zijn verklaringen inzake zijn homoseksuele relatie met zijn klant M., die evenmin oprecht voorkomen. Vooreerst is het opmerkelijk dat verzoeker een elementair gegeven als de naam van de enige voormalige partner van M. niet kent. De commissaris-generaal wijst er tevens terecht op dat het merkwaardig is dat verzoeker M. kende sinds 2006, dat zij meteen afwisten van elkaars geaardheid en elkaar *“aanraakten”* (gehoorverslag CGVS, p.18), dat verzoeker bovendien in 2010 *“2 weken in januari en 2 weken in februari”* (gehoorverslag CGVS, p.4) inwoonde bij M., doch dat zij hun geaardheid pas bespraken en een relatie begonnen op *“5 april 2010, de dag dat we samen naar de disco gingen”* (gehoorverslag CGVS, p.18). Bovendien verklaarde verzoeker inzake zijn relatie met M. *“Het was goed, hij gaf me veel geld (...) dat was ook de reden dat ik niet stopte met homo zijn, omdat het veel geld opbracht”* (gehoorverslag CGVS, p.24). Aldus, daargelaten de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wijt verzoeker zijn beweerde problemen eerder aan homoseksuele handelingen omwille van economische motieven en persoonlijk opportunisme, dan aan een homoseksuele geaardheid. Ook in het verzoekschrift minimaliseert verzoeker zelf de ernst van zijn beweerde relatie met M. waar hij stelt *“dat zijn relatie met M. (...) niet zeer diepgaand was en dat er een financieel voordeel voor hem aan verbonden was. De reden dat hij niet uitvoering over deze relatie praat, is dat er over deze relatie niet veel te zeggen is, buiten deze feiten die mijn verzoeker aanhaalt.”*, wat de ongeloofwaardigheid ervan verder bevestigt. Verzoekers beweerde homoseksuele relatie met M. komt dan ook klaarblijkelijk geveinsd voor.

3.8. Daargelaten dat verzoeker zelfs niet aantoonde in 2010 in Kenia aanwezig geweest te zijn, maakt hij zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid en relatie met M. niet aannemelijk. De problemen die hij naar aanleiding hiervan ondervond heeft, kunnen aldus evenmin overtuigen. Dit blijkt tevens uit de terechte opmerking van de commissaris-generaal dat niet kan worden ingezien dat verzoeker toen hij beschuldigd werd van homoseksualiteit, dit nooit ontkend zou hebben hoewel er geen ernstige bezwarende elementen tegen hem voorhanden waren. Dit motief wordt door verzoeker niet betwist, vindt steun in het dossier, is pertinent en blijft onverminderd overeind. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker vraagt "*minstens hem subsidiaire bescherming te bieden*" doch voert hiervoor geen concrete argumenten aan in het verzoekschrift.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK